

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10494/2558

เลขานุการศาลอาญาผู้กล่าวหานายเมืองพล ทองดีผู้ถูกกล่าวหา

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 98, ป.วิ.พ. มาตรา 31, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 182

ย่อ / หลักกฎหมาย

ป.อ. มาตรา 98 บัญญัติว่า เมื่อได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษผู้ใด ผู้นั้นยังมิได้รับโทษก็ดี ได้รับโทษแต่ยังไม่ครบถ้วนโดยหลบหนีก็ดี ถ้ายังมีได้ตัวผู้นั้นมาเพื่อรับโทษนับแต่วันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดหรือนับแต่วันที่ผู้กระทำความผิดหลบหนี แล้วแต่กรณีเกินกำหนดเวลาดังต่อไปนี้ เป็นอันล่วงเลยการลงโทษ จะลงโทษผู้นั้นมิได้... บทบัญญัติดังกล่าวมีความหมาย 2 กรณี กล่าวคือเมื่อได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษผู้ใด กรณีแรก ถ้าผู้กระทำความผิดยังมิได้รับโทษซึ่งหมายถึงหลบหนีไปก่อนศาลมีคำพิพากษาลงโทษ หรือหลบหนีไปเมื่อศาลมีคำพิพากษาลงโทษแล้วและยังมิได้ตัวผู้กระทำความผิดมาเพื่อรับโทษ นับแต่วันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดเกินกำหนดเวลาที่กำหนดไว้จะลงโทษผู้กระทำความผิดไม่ได้ และกรณีที่สอง ถ้าผู้กระทำความผิดได้รับโทษแต่ยังไม่ครบถ้วนโดยหลบหนีไปซึ่งหมายถึงหลบหนีไประหว่างต้องโทษและยังมิได้ตัวผู้กระทำความผิดมาเพื่อรับโทษนับแต่วันที่มีผู้กระทำความผิดหลบหนี เกินกำหนดเวลาที่กำหนดไว้จะลงโทษผู้กระทำความผิดไม่ได้ คดีนี้ ผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไม่มาฟังคำสั่งศาลชั้นต้น คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ และคำพิพากษาศาลฎีกา และเพิ่งได้ตัวผู้ถูกกล่าวหามารับโทษตามคำพิพากษาศาลฎีกาเมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2557 จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหา ยังมิได้รับโทษตามคำพิพากษานับระยะเวลาว่าจะลงโทษผู้ถูกกล่าวหาได้หรือไม่ จึงต้องนับแต่วันที่ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหา เมื่อศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้คู่ความฟังวันที่ 24 เมษายน 2555 คดีจึงถึงที่สุดในวันดังกล่าวเมื่อนับถึงวันที่ 4 พฤศจิกายน 2557 ซึ่งเป็นวันที่ได้ตัวผู้ถูกกล่าวหา มา จึงยังไม่เกินห้าปีอันจะล่วงเลยการลงโทษตาม ป.อ. มาตรา 98 (4)

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาว่า ประพฤติตนไม่เรียบร้อยในบริเวณศาล อันเป็นการละเมิดอำนาจศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 31 (1), 33 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ให้จำคุก 6 เดือน ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ศาลฎีกาพิพากษาแก้ไขจำคุก 3 เดือน คดีถึงที่สุด ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาหลังผู้ถูกกล่าวหาเมื่อวันที่ 24 เมษายน 2555 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 182 และออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหา ต่อมาวันที่ 4 พฤศจิกายน 2557 เจ้าพนักงานตำรวจจับผู้ถูกกล่าวหาได้นำตัวส่งศาลชั้นต้น ผู้ถูกกล่าวหาแถลงว่าคดีของผู้ถูกกล่าวหาขาดอายุความตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 98 ศาลชั้นต้นจึงไม่มีอำนาจออกหมายจำคุกคดีถึงที่สุด ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าผู้ถูกกล่าวหาต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก 3 เดือน อายุความที่ผู้ถูกกล่าวหาต้องรับผิดคือภายในห้าปีนับแต่วันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 98 (4) ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาวันที่ 24 เมษายน 2555 ถือว่าคำพิพากษาถึงที่สุดในวันอ่านคำพิพากษาศาลฎีกา นับถึงวันนี้ (4 พฤศจิกายน 2557) ยังไม่เกินห้าปีคดีจึงไม่เกินกำหนดเวลาการลงโทษ จึงให้ออกหมายจำคุกคดีถึงที่สุดตามคำพิพากษา

ศาลฎีกา ผู้ถูกกล่าวหาอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ผู้ถูกกล่าวหาฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ถูกกล่าวหาว่า คำสั่งศาลชั้นต้นที่ให้ออกหมายจำคุกเมื่อคดี ถึงที่สุดชอบหรือไม่ ที่ผู้ถูกกล่าวหาฎีกาว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 98 บัญญัติว่า เมื่อได้มี คำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษผู้ใด ผู้นั้นยังมีได้รับโทษก็ดี ได้รับโทษแต่ยังไม่ครบถ้วนโดยหลบหนี ก็ดี ถ้ายังมีได้ตัวผู้นั้นมาเพื่อรับโทษนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด หรือนับแต่วันที่ผู้ กระทำความผิดหลบหนี... เมื่อผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไม่ไปฟังคำสั่งศาลชั้นต้น คำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ และคำพิพากษาศาลฎีกา อายุความจึงยังคงเดินอยู่ จึงต้องนับอายุความตั้งแต่วันที่ ผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีนับแต่วันที่ 8 เมษายน 2551 ที่ศาลชั้นต้นออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหา เมื่อนับ ถึงวันที่ 4 พฤศจิกายน 2557 จึงเกินกว่า 5 ปี แล้วนั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 98 บัญญัติว่า เมื่อได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษผู้ใด ผู้นั้นยังมีได้รับโทษก็ดี ได้รับโทษแต่ยังไม่ ครบถ้วนโดยหลบหนีก็ดี ถ้ายังมีได้ตัวผู้นั้นมาเพื่อรับโทษนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุดหรือ นับแต่วันที่ผู้กระทำความผิดหลบหนี แล้วแต่กรณีเกินกำหนดเวลาดังต่อไปนี้ เป็นอันล่วงเลยการ ลงโทษ จะลงโทษผู้นั้นมิได้... บทบัญญัติดังกล่าวมีความหมาย 2 กรณี กล่าวคือ เมื่อได้มี คำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษผู้ใด กรณีแรก ถ้าผู้กระทำความผิดยังมิได้รับโทษซึ่งหมายถึงหลบหนี ไปก่อนศาลมีคำพิพากษาลงโทษ หรือหลบหนีไปเมื่อศาลมีคำพิพากษาลงโทษแล้วและยังมิได้ตัวผู้ กระทำความผิดมาเพื่อรับโทษ นับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุดเกินกำหนดเวลาที่กำหนดไว้จะ ลงโทษผู้กระทำความผิดไม่ได้ และกรณีที่สอง ถ้าผู้กระทำความผิดได้รับโทษแต่ยังไม่ครบถ้วนโดย หลบหนีไปซึ่งหมายถึงหลบหนีไประหว่างต้องโทษและยังมิได้ตัวผู้กระทำความผิดมาเพื่อรับโทษ นับแต่วันที่ผู้กระทำความผิดหลบหนี เกินกำหนดเวลาที่กำหนดไว้จะลงโทษผู้กระทำความผิดไม่ได้ คดีนี้ ผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไม่มาฟังคำสั่งศาลชั้นต้น คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ และคำพิพากษา ศาลฎีกา และเพิ่งได้ตัวผู้ถูกกล่าวหามารับโทษตามคำพิพากษาศาลฎีกาเมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2557 จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหา ยังไม่ได้รับโทษตามคำพิพากษา การนับระยะเวลาว่าจะลงโทษผู้ถูก กกล่าวหาได้หรือไม่ จึงต้องนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหา เมื่อ ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้คู่ความฟังวันที่ 24 เมษายน 2555 คดีจึงถึงที่สุดในวัน ดังกล่าวเมื่อนับถึงวันที่ 4 พฤศจิกายน 2557 ซึ่งเป็นวันที่ได้ตัวผู้ถูกกล่าวหา มาจึงยังไม่เกินห้าปีอัน จะล่วงเลยการลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 98 (4) ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของผู้ถูกกล่าวหาฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

ชาติชาย โฆษิตวัฒนฤกษ์ · จินดา ปิ่นทะโชติ · ตั้งใจ ศาสตร์ศศิ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/10494/2558>